

ערב יום הזיכרון לחללי צה"ל 2011

עת יורדת צינת הערב על קריית ביאליק, אנו עולים כמידי שנה ביום המיוחד הזה, אל מרגלות האנדרטה להתייחד עם זכרם של חללי צה"ל וכוחות הביטחון תושבי עירנו.

שישים ושלוש שנים, ויש שיאמרו הרבה יותר, שאין לנו יום בלי כאב ולילה בלי דמעות. אבותינו ואבות אבותינו ביקשו למצוא כאן, בארץ המיוסרת הזו, מנוחה ונחלה. שנות דור חלפו ועדיין אנחנו נאבקים ונלחמים, כבראשונה.

מלחמה אחת ארוכה קוטעת חיים לאנשים בישראל, ומה אנו מבקשים? חיים, מנוחה, נחלה. כבר שנות דור אלפי אמהות בוכות, אלפי אבות נושכים שפתיים בכאב, ילדים מכירים את אבותיהם רק מסיפורי האימהות, אחים ואחיות חוזרים אל הבית החסר, אל המיטה הריקה. איך חיים עם בעל, אח, אבא, ילד שאיננו? אין לנו מנוח.

"תחילה בוכים" כתב המשורר אברהם חלפי, ואנחנו המלווים אתכם בכאבכם, אנחנו שרואים את עיניכם הכבויות, יודעים שלא רק **"תחילה בוכים"** אלא תמיד בוכים, והבכי איננו **"מתאבן"** כדברי המשורר והשיר.

בת ציון חופשי, מחנכת ותיקה תושבת העיר, ובעיקר אמא של יזהר ז"ל, החלל האחרון של מלחמת יום הכיפורים, בן 21 בנופלו, כותבת: **"רציתי לומר לך, שאין יום בו איני עומדת מולך כבר 37 שנה. ליבי מתעטף עלי, עיני דומעות, גרוני נחנק. וחוזרת שוב ושוב על אותן מלים: למה, מדוע אתה?"**

במעמד זה, אני נושא עיניי לעבר החלקה הצבאית בבית העלמין בצור שלום, אל בית העלמין הצבאי בחיפה ואל אלה שבנהרייה ובקריית אתא, בכל אלה קבורים בניה ובנותיה של העיר קריית ביאליק. אני נושא עיני אל בתי עלמין אלה, שאליהם מביא אתכם גורלכם האישי לביקורים תכופים יותר, ובלבי תפילה ותקווה: ריבונו של עולם, תן שנהיה ראויים להם.

תרועת החצוצרה הערב, כאן לכבוד הנופלים ולכבודכם, לזכרם ולזיכרוננו, תתפוגג מהר. משמר הכבוד העומד כאן לפניכם ולכבודם ישוב אל שגרת יומו, ורק אתם, שיגרת יומכם כבר לא תהייה עוד לעולם כשהייתה.

עוד מעט, כשייתמו אירועי יום הזיכרון, נחזור אל בתינו, אל המשפחות החמות והאוהבות שלנו. גם אתם תחזרו לבתיכם, כמידי ערב, אל המשפחות היקרות והתומכות שלכם, אבל גם אל הבית הדומם, אל השתיקה הרועמת, אל אלבום התמונות ואל הגעגועים.

ואנחנו מכאן, מאנדרטת הזיכרון העצובה הזאת, נחזור אל סדר יומנו – אך גם בשגרת יומנו נראה לנגד עינינו את היקרים לכם ולנו. והיום, גם היום, ותמיד, לבנו אתכם.